

Triple de Sánchez

Pedro Sánchez arriba a la secretaria general del PSOE amb el suport implícit de Miquel Iceta, Ximo Puig i Francina Armengol, els líders del PSC, el PSPV i el PSIB. La cursa, però, deixa perdedors a totes tres federacions.

Pedro Sánchez Pérez-Castejón. Madrileny, de 42 anys. Casat i pare de dues filles. Professor associat d'estructura econòmica i història del pensament econòmic a l'elitista universitat Camilo José Cela de Madrid, de titularitat privada. Matricular-se en el primer curs d'Administració i Direcció d'Empreses (ADE), on fins ara exercia com a docent, costa prop de 9.000 euros. Sánchez és doctor en economia i empresa per aquesta mateixa facultat.

Gran afeccionat al bàsquet, prèviament havia estudiat a l'institut Ramiro de Maeztu, on va formar part del planter de l'Estudiantes, per bé que va deixar la pràctica activa d'aquest esport a 21 anys. D'aleshores ençà, la segona meitat de la seua vida l'ha dedicada a la formació –sap anglès i francès– i la política. El 2004 va estrenar el seu primer càrrec públic –regidor de l'Ajuntament de Madrid– gràcies a la renúncia de dos dels candidats que figuraven a la llista electoral d'un any abans. El 2009 s'estrenaria al Congrés com a substitut de Pedro Solbes, i després dels comicis estatals del 2011, en què tampoc no va aconseguir l'acta de manera directa, va tornar a esperar amb calma l'arribada del seu moment. Quan Cristina Narbona va ser designada membre del Consell Nacional de Seguretat Nuclear, Sánchez va tornar al Congrés. Era el gener del 2013.

Habituat a jugar com a reserva, la crisi del PSOE ha convertit Pedro Sánchez en titular indiscutible. El procés d'elecció directa del secretari general per part de la militància, celebrat el propassat 13 de juliol, va saldar-se amb una còmoda victòria seua –va obtenir el 48,6% dels vots– per davant dels altres dos aspirants, el basc Eduardo Madina (36,3%) i l'andalús José Antonio Pérez Tapias (15,1%), del corrent Esquerra Socialista.

En qualsevol cas, sobta que el nou secretari general provinga de la Federació Socialista Madrilenya (FSM), un niu de fracassos electorals des que el PSOE va perdre el poder a l'Ajuntament de Madrid –el 1989– i la comunitat –el 1995–, dues assignatures pendents que el partit ha provat d'aprovar amb cares de tota mena: el veterà Fernando Morán, l'esquerranosa Cristina Almeida, el social-liberal Miguel Sebastián, el semidesconegut Jaime Lissavetzky, l'ex-ministra Trinidad Jiménez, l'impulsiu Tomás Gómez... Sempre amb un resultat negatiu.

Tant a nivell municipal com autonòmic, els resultats del PSOE madrileny només són comparables –des del punt de vista negatiu– als dels socialistes valencians, murcians i navarresos. A la resta de federacions, els del puny i la rosa sí que han estat capaços de governar els últims vint anys l'autonomia o alguna de les principals ciutats. Fins i tot quan van estar en condicions d'arribar al Govern –el 2003, mercès a un pacte amb Esquerra Unida– no van poder fer-ho. Els diputats trànsfugues Eduardo Tamayo i María Teresa Sáez van evitar-ho, i van provocar una nova convocatòria electoral, després de la qual el PP va continuar governant amb majoria absoluta.

L'FSM ha llegat, a més, alguns dels noms més relacionats amb el jacobinisme, com ara Joaquín Leguina o Rafael Simancas, i s'ha mostrat bel·ligerant com cap altra federació envers els posicionaments del PSC. L'olla en ebullició que és el PSOE madrileny explica que Sánchez hi haja aconseguit el 42% dels vots, sis punts per sota de la mitjana estatal. El seu enfrontament soterrat amb el secretari general de la federació, Tomás Gómez, n'és una de les causes.

Amb tot, el rostre de Sánchez no era gaire popular. Si de cas el coneixien tots aquells que segueixen les tertúlies polítiques de l'anomenat *TDT Party*, a les quals assistia com a esquer. La seua

presència atorgava un mínim de legitimitat al format en si, pensat per expandir una ideologia extremista inqüestionable. Va ser gràcies a la petita pantalla, que va fer-se un nom, i José Blanco devia ser-ne un dels espectadors masoquistes, perquè ràpidament va afillar-lo. L'ombra del petit Blanco ha enfosquit una part del metre i noranta centímetres de Sánchez.

Blocatge i continuació. De qualsevol manera, l'èxit de Pedro Sánchez és degut sobretot a la capacitat de blocatge de la federació andalusa, que va aportar-li prop de 21.000 vots, 13.000 per damunt dels menys de 8.000 de recol·lectats per Madina. La diferència global entre l'un i l'altra va ser de 16.300 paperetes, cosa que evidencia la importància del PSOE andalús, on el candidat madrileny va obtenir el seu millor resultat: un 61,2%.

El discurs del triomfador, però, no ha significat un trencament amb la línia discursiva d'Alfredo Pérez Rubalcaba, que aquest cap de setmana –en el congrés extraordinari que encimbellarà Sánchez– abandonarà definitivament la secretaria general i retornarà al món universitari, el camí invers al del seu successor.

Més enllà dels llocs comuns –“seré el secretari general de la unitat”, “canviaré

PSC, a qui va anomenar *Mikel Iceta*, això sí.

Tres segons a la zona. De les primeres mesures i declaracions de Sánchez s'han després dos únics canvis de volada. La primera, el previsible ajornament de les eleccions primàries de la formació fins després dels comicis municipals i autonòmics del 2015, tot i que estaven previstes per al novembre d'enguany i que els tres aspirants a la secretaria general s'havien compromès a mantenir-les. La segona, el vot en contra dels 14 eurodiputats del PSOE a l'elecció del conservador Jean-Claude Juncker com a nou president de la Comissió Europea, una decisió que violava l'acord de populars i socialdemòcrates a Estrasburg i que la pràctica totalitat de formacions germanes del PSOE sí que va respectar.

La dilatació de les primàries obertes ha disgustat Madina –que s'ha negat a formar part de l'executiva de Sánchez– però té el vist-i-plau de secretaris autonòmics tan importants com l'andalusa Susana Díaz o el valencià Ximo Puig, partidaris de concentrar tots els esforços en la doble cita electoral del maig del 2015.

Els rumors sobre un possible avançament dels comicis estatals –previstos per

“Som socialistes, no nacionalistes”, s'ha afanyat a recordar Pedro Sánchez

el PSOE per canviar Espanya”, “aspirem a transformar la societat”, o expressions com ara “aliança de generacions” i “projecte laic”– Sánchez ha llegat algunes frases que marquen el territori, mai més ben dit. Així, ha assegurat que una de les seues missions serà “unir Espanya” i que aquells que “rebutgen la convivència dels pobles d'Espanya” són enemics seus. “Som socialistes, no nacionalistes”, ha reblat alhora que ha instat el partit a “estrènyer els llaços amb el nostre partit germà, el dels socialistes catalans”. A la seua primera al·locució com a secretari general *in pectore*, Sánchez va felicitar públicament el nou primer secretari del

a les acaballes del 2015 o el gener del 2016– no preocupa gens Pedro Sánchez, conscient que ara com ara és el més ben posicionat en aquella cursa. Si Mariano Rajoy dissol el Congrés en passar l'estiu i convoca els comicis per a la tardor, els hipotètics rivals de primàries tindrien poc marge de maniobra. Si el president espanyol opta per fer-les coincidir amb les autonòmiques i municipals del 24 de maig, cap problema: hi hauria primàries a l'abril i la urgència dels esdeveniments el convertiria en el gran favorit. I en cas que no hi haja avançament, unes primàries a la tardor del 2015 li garanteixen un any de rodatge i de control de l'aparell.

“Vull Catalunya com a nació”, va dir, però “sobirania nacional, només n'hi ha una”

A l'esquerra, el secretari general del PSPV-PSOE, Ximo Puig, vencedor de les primàries obertes de la formació, celebrades el març passat. A la dreta, Francina Armengol, la secretària general del PSIB-PSOE, que també va imposar-se a les primàries celebrades a Balears. Dalt seu, Miquel Iceta, el nou primer secretari del PSC, en un dels mitings de la campanya interna. No va tenir-hi rivals.

Ja ho va deixar ben clar la presidenta andalusa, Susana Díaz, la setmana passada a València: “Pedro Sánchez serà el que vulga ser”. La dona forta del PSOE va ser convidada per Puig en un intent de visualitzar la unió dels dos territoris en favor d’un sistema de finançament més equitatiu. Reunió bilateral, esmorzar amb empresaris, sopar multitudinari amb militants... I com si no, la consulta catalana al rerefons. Perquè els canvis a la cúpula del PSC –amb la dimissió de Pere Navarro i l’elecció de Miquel Iceta com a nou líder– han generat incertesa.

El tap. L’accés d’Iceta –que simpatitzava amb Sánchez– ha comportat un cert viratge en el posicionament del PSC respecte al debat sobiranista, començant per l’elecció de l’alcalde de Lleida, Àngel Ros, com a president del partit. “Ja vaig dir que faria un pesebre i col·locaria l’Àngel a dalt de tot”, ha ironitzat Iceta, que vol que “l’Àngel faci d’Àngel”, és a dir, que reposicione el partit en la qüestió nacional. En destaca, sobretot, “l’arrelament al territori que ha demostrat al llarg d’aquests anys”.

Al congrés del PSC, celebrat el cap de setmana passat –un cop tancada aquesta edició– a l’Hospitalet de Llobregat, estava prevista no sols la presència de Susana

Díaz, Ximo Puig o la secretària general del PSIB-PSOE, Francina Armengol, sinó també, és clar, la del secretari federal electe, Pedro Sánchez.

Un Sánchez que durant la campanya interna va exigir un “tracte fiscal especial” per a Catalunya i que fins i tot va reclamar la consideració de “nació” que establia l’Estatut aprovat a les urnes i amputat pel Tribunal Constitucional. “Vull Catalunya com a nació”, va proclamar, per bé que uns dies més tard va desdir-se’n i va garantir que de “sobirania nacional”, n’hi ha d’haver una de sola.

El gir del PSC, que finalment ha votat a favor de la llei de consultes, obre un escenari nou que Sánchez haurà de saber gestionar. De moment, ha demanat posar el seu gra de sorra per tal que Rajoy i el president català, Artur Mas, arriben a una mena d’acord que evite la consulta prevista pel 9 de novembre.

Una consulta que Sánchez –igual com Rajoy– vol evitar de totes totes però que, segons Iceta, s’ha de convocar sí o sí. “Sense ella, no hi trobarem la solució”, afirma. El nou secretari general del PSOE opina que amb la reforma constitucional federalitzant ja n’hi hauria prou, mentre el primer secretari del PSC proposa fer un referèndum acordat amb l’Estat que responga a la següent pregun-

ta: “Voleu que el Govern negociï amb les institucions de l’Estat un acord que garanteixi el reconeixement del caràcter nacional de Catalunya, un pacte fiscal solidari i el blindatge de les competències en llengua i cultura?”. Un referèndum del qual a Ferraz no volen ni sentir a parlar però que, segons el nou cap visible del PSC, permetria “renovar el pacte de Catalunya amb la resta de pobles d’Espanya”. L’acord hauria d’incloure, a més, el reconeixement de Catalunya com a nació i un tracte fiscal més just, i en el cas concret dels socialistes catalans, plana de nou la idea de tenir grup propi al Congrés.

Falta personal. A més de l’obtenció d’un millor finançament, cosa que no està a l’abast de Sánchez, una de les peticions més insistents de Puig al nou secretari general del PSOE serà la presència de valencians a l’executiva, avui molt esquifida i que el presidenciable del PSPV considera vital per situar “el problema valencià a Madrid”.

El PSIB també aspira a tenir-hi algun membre, ni que siga un. Francina Armengol, secretària general i candidata a la presidència del Govern balear electa en primàries, entén que el discurs de Sánchez és “més radical” que no el d’Al-

Jordi Ballart, alcalde de Terrassa, encapçalava el grup de 80 alcaldes del PSC que donava suport a Madina, amb qui Francesc Romeu, vice-secretari del PSPV-PSOE, no va dubtar a fotografiar-se exultant. Aina Calvo, ex-batllessa de Palma que també anava amb Madina, ja havia perdut les primàries.

fredo Pérez Rubalcaba, des del punt de vista de l'esquerra. Armengol, com Puig, va adoptar una posició de neutralitat que, en tot cas, no amagava la seua simpatia per Sánchez. "M'agradaria que fos el candidat a la presidència del Govern", confessa ara a aquest setmanari. "Té unes grans condicions i ha estat referendat per tota la militància", explica. Igual com Puig –i com Susana Díaz–, la secretària general del PSIB aposta per un ajornament de les primàries, atès que el novembre és quan hi ha prevista la consulta catalana, "i aquell no sembla el moment més idoni". "Cal dialogar amb Catalunya, cercar-hi acords", diu.

"Ho he parlat amb en Pedro i ho tinc ben clar: de segur que arriscarà una mica més que no ho ha fet el seu predecessor, en matèria territorial. Defensa aferrissadament l'Estat federal i la reforma constitucional que els socialistes vam pactar a Granada, així com un model de finançament més just amb Balears, el País Valencià i Catalunya", conclou Armengol, contenta pel "canvi de rumb".

De la seua banda, Ximo Puig saluda l'aprovació de la llei de consultes –que considera un "avanç democràtic"– sempre que respecte la "legalitat" i es faça servir "sobre qüestions que afecten les competències pròpies, exclusivament".

Puig ha eixit reforçat d'un procés en què donava suport a Sánchez sense dir-ho expressament, igual com Armengol. Fins i tot a la demarcació d'Alacant –on Madina tenia del seu costat Leire Pajín i el secretari provincial, David Cerdán– va imposar-se el candidat madrileny.

"Rubalcaba va entendre al cap del temps les nostres peticions sobre finançament, però ara, amb Sánchez, la posició de partida ja és molt més clara", apunta Puig, que valora el canvi de posició del PSC i del PSOE "davant l'immobilisme de la resta". "La demanda de reforma constitucional per part del PSOE serà ara més intensa", preveu el líder del PSPV.

El rebot. Els qui han d'estar més disgustats amb el resultat de les primàries són aquells que van posar-se del costat

de Madina, com l'ex-alcalde de Palma, Aina Calvo, i en el cas valencià, a més de Pajín i Cerdán, sobretot Francesc Romeu, el vice-secretari del PSPV que va aprofitar la contesa per atacar Ximo Puig. El 21 de juny va criticar la seua "feblesa absoluta" perquè "tots els qui vam ajudar-lo a fer-lo secretari general som a l'altre bàndol", i va pronosticar que Madina obtindria el 60% dels vots de la federació valenciana. Finalment, però, va quedar-se en el 41% i per darrere de Sánchez, que va recollir-ne el 45%.

Amb Sánchez victoriós, Romeu va lloar les primàries obertes del PSIB i del PSPV, en què va resultar vencedor Puig, sota l'argument que "van eixir candidats forts i sòlids, que ningú no qüestiona i que compten amb tot el suport i la valoració del partit, com no podia ser d'una altra manera". En argot basquetbolístic, Romeu va cometre passes –va passar-se de frenada– i va provar fer marxa arrere. La infracció, però, ja l'havia comesa.

Víctor Maceda

Cines Babel Vicente Sancho Tello, 10 · València

Now is Good d'Oi Parker

Si presentes aquesta butlleta tindràs el següent preu especial:

Si ets subscriptor d'EL TEMPS : 4,40 € De dilluns a dijous i 6€ cap de setmana. (Cal acompanyar el justificant de pagament)	Si ets lector d'EL TEMPS: 5,60€ de dilluns a dijous excepte vespra de festiu i festius.
--	---

DAKOTA FANNING
JEREMY IRVINE
PADDY CONSIDINE
OLIVIA WILLIAMS
KAYA SCOBELLANO
LAW ANDERSON
Now is Good